

# Milada Markytánová

Paní Milada Markytánová se narodila 8. února 1933 v Kosově. Pochází ze 4 sester, nejstarší je Marie (příští rok oslaví 100 let), mladší Lída (je 2 roky po smrti) a nejmladší Jarka (je 10 let po smrti). Maminka se jmenovala Ludmila Krejčová a tatínek Pavel Krejča. Maminka Ludmila se živila službou u sedláků a tatínek pracoval nejdřív v kamenolomu u Zábřeha, poté na pile v Krasíkově.

Paní Milada měla šest dětí. Syn Karel jí zemřel na dlouhodobou nemoc. Od pěti let žil v ústavu až do své smrti v třiceti třech letech. Další dítě, holčička Hana, zemřela ve čtyřech měsících na zápal plic. Vnučat má paní Markytánová čtrnáct, pravnoučat šestnáct a dvě praprapnučky. Děti paní Markytánové se jmenovaly Jarmila, Karel, Mila, Stáňa, Pepík a Hana.

V dětství si paní Milada hrála s míči, na schovávanou, anebo po škole chodili pást kozy. Do své první základní školy chodila do Třebářova. V šest hodin ráno vycházela z domova a chodila pěšky, protože v tu dobu ještě autobusy nejezdily. Když postavili školu v Krasíkově, přestoupila tam. Po základní škole nejdříve pomáhala známým a poté odjela do Zlína, protože jí přišel telegram, že nastupuje do školy, která fungovala při Baťových závodech ve Zlíně. Otec ji doprovodil do Přerova a od té chvíle se o sebe musela postarat sama a vše si platit. Ve škole při Baťových závodech převážnou část dne pracovali.

Nejstarší sestra, které bylo v té době 14 let, byla ve Zlíně s ní. Jelikož bydlely na internátě, musely si všechno zařizovat a platit samy. Byla tam pouze rok, protože její maminka onemocněla. Proto odjela domů, aby jí pomohla. Zpátky už se nevrátila a začala pracovat v Zábřeze v závodě Perla.

Začátek 2. světové války vnímala tak, že vídávali létat bombardovací letadla, jinak nemá žádné vzpomínky. Až ke konci války, jak jezdily ty transporty zajatců, jednou jim asi dva utekli, takže slyšeli střelení kolem jejich oken. Koncem války byly v Hoštejně na nádraží transporty se střelivem a s municí.

Ji i její sourozence vychovávala jejich teta, protože maminka na ně neměla čas.

Po válce zůstalo mnoho prázdných domů po neodsunutých Němcích. Ten, kdo byl bohatý, si koupil nový pěkný dům, a ten, kdo neměl peníze nebo se bál, si musel vybrat z domů, které zbyly.

Se svým manželem se seznámila, když jí bylo 16 nebo 17 let v Zábřeze, kde pracoval jako zedník. V 50. letech se jí narodilo šest dětí.

Za doby komunismu se toho změnilo poměrně dost. Když se zakládala družstva, odvedli jim dobytek. Kdo vlastnil dobytek, tomu vadilo že se družstva zakládají a kdo neměl nic, tomu to nevadilo.

Sametovou revoluci v roce 1989 paní Milada nijak neprožívala.

Celý život paní Milada ráda čte knihy a luští křížovky.

A její vzkaz pro mladou generaci?

*„Držte pospolu, neštvěte se mezi sebou, mějte se vzájemně rádi. Děvčata, nevdávejte se brzo a dobře si vyberte svého nastávajícího.“*